

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Methodus Clara Et Facilis Vacandi Orationi mentali Atque Exercendi se cum fructu in præsentia Dei

Coloniæ Agrippinæ, 1687

Unde hi gustus devotionis sensibilis proveniant

[urn:nbn:de:hbz:466:1-46004](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-46004)

NB

produunt, edendo queat exprimere. Nihil id temporis videtur ei impossibile, mira promittit, res grandes & heroicas pro Dei gloria facturam se pollicetur, ac veluti D. Petrus in monte Thaboris in hujus possessione lætitiæ in æternum manere vellet: ut paucis totum dicam, hic status non immeritò appellatur spiritualis ebrietas, quia anima quasi sui compos amplius non est ob nimias delicias celestes, quibus redundat.

NB

NB

NB

NB

NB

NB

NB

NB

1. Cor. 3.

NB

Hasce delicias vocamus *devotionem sensibilem*, etsi non rarò partem afficiant superiorem ac rationalem; quin ad inferiorem ac sensitivam descendant. Veruntamen aliquando etiam tanta illarum est plenitudo, ut redundantes atque exuberantes omnes potentias sensitivas perquam suaviter irrigent, inundent, ac penetrent, unde cor incipit inardescere, vultus inflammari, atque omnia membra extraordinariâ quadam afficiuntur agilitate. Nonnulli videntur sibi percipere jucundum quendam odorem, quo anima æque ac corpus recreatur, alii degustare ineffabilem saporem, qui ipsum os ac linguam reficiat, sicque de aliis.

*Unde hi gustus devotionis sensibilis
proveniant.*

Statim primâ fronte consolationes istæ sensibiles repudiandæ non sunt, quia omninò verisimile est, illas procedere à Deo: neque tamen ob illas etiam nimiùm gaudere nos oportet, quia similes immittere quoque potest Cadæmon. Deus illas ordinariè indulget Incipientibus; *Tanquam parvulis in Christo lac vobis potum dedi non escam*, inquit Apostolus.

Duos

Duos autem fines intendit Deus, ob quos hujusmodi delicias indulget. Primò ut animæ oblivionem inducat voluptatum hujus seculi, ubi illi majores degustandas propinat, quarum exiguus radius illam amplius oblectat, quam omnes hujus mundi deliciæ pluribus annis degustatæ. Ejus enim naturæ sunt homines, ut oblectamento nullo privari se sinant, nisi illecebra majore illecti, aut grandioris alicujus mali inde fortassè consecuturi timore inducti,

Duas hasce vias tenet Deus, ut corda nostra à deliciis sensibilibus abstrahat. Primò enim acrem quendam nobis immittit judiciorum suorum, pœnarumque infernalium timorem, ac deinde gustare nos facit, quàm sit ipse suavis. Hic porro gustus manna est Israëliitarum in deserto, quod omnes in se complectebatur, qui cogitatione fingi possent, sapores, ut ita oblivionem ipsis adferret escarum Ægyptiacarum. Thymiama est, in cujus odorem hilariter currimus, sequendo Jesum Christum.

Secundò, Deus hasce nobis concedit spirituales delicias, quò ita nos fortiter ad orationem pelliciat, ut nunquam illam relinquamus, suoque servitio ita inviolabiliter alliget, ut ab ipso nunquam sejungamur. Gustatis enim deliciis, quibus afficiuntur, qui illum sequuntur, anima cogitare potest: „ O si exigua suavitatum ac deliciarum ipsius gutta tam jucunda tamque amabilis est. quanto ipse in seipso esse debet amabilior? si se mihi adhibendo totam amoris sui teneritudinibus

Quare
consolatio-
nes spiri-
tuales
Deus in
dulget.

Anima
ratiocina-
tio post
hujusmo-
di deva-
tiones ser-
vabile.

„ me liquefecit quid fiet , ubi ipsum clarè &
 „ non solùm per transennam intuebor ?

Anima illa præterea ex hisce interioribus de-
 licis non modicum elicere potest fructum, pu-
 tà patientiam in derelictione, tristitiã ac fastidio
 , quæ huic felici statui succedere ut plurimũ so-
 lent. Cùm etenim illius, quod gustavit, recor-
 datur ait : „ Equidem non ignoro pro quo la-
 „ borem , illumque sufficientem esse ad mihi
 „ intra horæ quadrantem abundanter com-
 „ pensandam molestiam, quam in suo me vult
 „ servitio complures dies subire. Dignus est,
 „ cui semper æqualiter serviatur, quia ille sem-
 „ per idem est. Quid autem ipsius ergò fa-
 „ cere voluissem , ubi me ipse consolabatur ?
 „ Cur igitur idem quoque non facerem mo-
 „ dò, quia nunc æquè atque eo tempore Deus
 „ meus est ? Ergone illi propter consolatio-
 „ nes ipsius & non potius propter ipsummet
 „ inservio ? Quod si hoc facio propter conso-
 „ lationes ipsius , non equidem inservio ipsi,
 „ sed quæro meipsum, propriamque meam sa-
 „ tisfactionem, „ Super hac re semetipsam
 accendit ad constanter atque animosè suo mu-
 neri satisfaciendum. Ecce quo fine Deus con-
 solationes istas spirituales indulget, atque etiam
 quandoque ex improvviso super veritatibus im-
 præmeditatis immittit : quandoque verò id
 fit super meditationis argumento , circa cuius
 vivam ac nudam comprehensionem intelle-
 ctum adeo illustrat, ut anima quasi pleno vo-
 latu in ipsum feratur , omniaque illic latitantia
 mirabilia discernat, illisque insistat.

*Quas vi-
 res anima
 hauriat
 ex devo-
 tione sen-
 sibili.*

Verùm

Verùm consolationes istas imitari atque e-
 mentiri quoque potest Diabolus, phantasiæ
 repræsentationes ad eum jucundas proponendo,
 ut ei peregrinas veritates aperiat, deinde hu-
 moribus corporis nonnihil commotis sensus
 titillando ac lætitiâ afficiendo. Porro intentio
 illius est causare, ut anima illi oblectationi im-
 morans, illaque se quasi magnâ cum volupta-
 te enutrens incidat in gulam spiritualem, cras-
 samque suiipsius complacentiam, ex qua non
 rarò sequuntur ingentes dolores capitis, qui
 hominem p̄to tempore non modico inidone-
 um reddunt ad orandum. Quandoque verò
 inde nascitur præsumptio quædam ac vana
 complacentia suiipsius, unde proveniunt illu-
 siones, aliaque extraordinaria accidentia. Hinc
 fit, rem esse magni momenti, ut quoad hos
 gustus (undecumque illi queant provenire)
 semper quis consulat Patrem Magistrum, ubi
 primum eos adverterit. Etsi namque multum
 differant illi, qui procedunt à Deo, ab illis, qui
 causantur à Diabolo, in eo præcipuè quòd illi
 in animæ parte superiore nascantur, hi verò
 sensus dumtaxat afficiant, nihilominus Inci-
 pientes, imò etiam quandoque Proveciores
 non parum difficultatis in illis infallibiliter
 discernendis inveniunt. Quocirca hic dabi-
 mus

*Signa, ex quibus gustus sensibiles prove-
 nientes à Deo discernantur ab iis,
 qui causantur à Diabolo.*

Primò, ubi consolationes sunt frequentes
 ac diuturniores, ordinariè adulterinæ sunt,
 quia

*Quomodo
 Diabolus
 consola-
 tiones
 sensibiles
 causare
 queat.*

*Ab hac
 regula ex-
 cipienda*

*De
 atione*